

NDM

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Petr Iljič Čajkovskij Douskáček

I. jednání

1. obraz

Jsou Vánoce. Na vánočním trhu je čilý ruch. Na oslavu Vánoc přichází do rodiny malé Klárky a jejího bratra k bohatě ozdobenému vánočnímu stromku jejich kamarádi se svými rodiči. Na oslavě se objeví také Klářin strýček, který je sice podivný, ale s dětmi to umí. Klárce a jejím dvěma kamarádkám přináší krásné loutky - Španělku, Číňanku a Rusku. Děti se radují z dárků a pamlsků. Chlapci si hrají na vojáky, dívky tančí pod vedením strýčka s panenkami. Předvádějí také pohádku o Myším králi. Strýček je i kouzelníkem - z loutek Španělky, Číňanky a Rusky vykouzlí mechanické hráčky, které krásně tančí. Nakonec uspořádá pro děti vánoční loterie. V ní Klárka vyhráje loutku Louskáčka, který umí louskat ořechy. Ostatním dětem se Louskáček nelíbí, ale Klárka si loutku zamíluje. Bratra Klárky zajímá, jak Louskáček louská ořechy. Proto se začne v nestřeleném okamžiku s Klárkou o loutku tahat a utříhne Louskáčkovi hlavu. Strýček naštěstí Klárou opraví.

Večer se blíží ke konci, hosté se loučí a odcházejí. Také Klárka musí jít spát. Jen nerada opouští svou oblíbenou loutku, která vánoční stromeček hlídá.

2. obraz

Nastala noc. Klárka se vrádí ke stromečku a teprve s loutkou v náruči usíná. Odvíjí půlnoc. Kde se vzaly, tu se vzaly zlé myši, které na Klárku a Louskáčka útočí. Klárka se snaží loutku chránit. Na pomoc přichází strýček - kouzelník. V pokoji se vše změní - stromeček vyroste, Louskáček se stává vojáckem. Zazní vystřel a objevují se další vojáčci, kterým Louskáček dává pokyn k útoku. Také myši útočí. Do jejich čela se staví Myší král a svádí s Louskáčkem urputný boj. Louskáček je raněn, zdá se, že Myší král zvítězí. Klárka se však nevzdává. V poslední chvíli vytrhne jednomu z vojáků meč a poraní Myšího krále. Pomůže tak Louskáčkovi k vítězství. Myší svého poraněného krále odtahují. Ale ani s Louskáčkem to nevypadá dobré, leží jako by byl mrtvý. Klárka je zoufalá. Opět se objevuje strýček a pomáhá jí. Společně Louskáčka zvedají a strýček ho promění v krásného prince. I Klárka vyroste a stane se mladou dívkou. Objímá svého vysněného prince, který ji zasněženou krajinou odvádí do svého království.

II. jednání

3. obraz

Cesta je dlouhá. Vede nad rozkvetlými loukami i mořskými hlubinami. V Louskáčkově království se už všichni těší na návrat svého prince. Konečně se Louskáček společně s Klárou objevuje. Po radostném přivítání Louskáček vypráví své zážitky z bitvy s Myším králem a představuje dvoru svou záchránky. Na počest jeho obou se koná velká slavnost. Objevují se na ni Španělé, Číňané, Rusové, Kláru přišly pozdravit také její dvě kamarádky a tentokrát hodný bratr. Slavnost je zakončena valčíkem květu a velkým duetem Kláry a prince.

Epilog

Skončila slavnost a končí i noc. Je ráno a Klárka se pomalu probouzí z krásného vánočního snu s loutkou Louskáčka v náručí.

Jaroslav Slavícký

Petr Iljič Čajkovskij **Louskáček**

Klasický balet o třech obrazech a epilogu

Libreto podle pohádky E. T. Hoffmanna I. A. Vševoložskij a Marius Petipa

Úprava libreta Jaroslav Slavický

dirigent

choreografie a režie

scéna a kostýmy

asistentka choreografa

asistent – répétitor

huděbní nastudování

pedagogické vedení žáků JKO

inspicient

Jan Šrubař

Jaroslav Slavický j.h.

Tanec vloček a divertissement 2. jednání podle V. Vajnonena

Josef Jelinek j.h.

Katerina Slavická j.h.

Libuše Kuklová, Dana Muntágová

Elena Podolchová

Olga Borisová-Pračková, Ivan Hurich, Helena Hurychová, Libuše Kuklová

Libor Kuča

hraje orchestr opery Národního divadla moravskoslezského

zpívá Operní studio Lenky Žvocké

Marta Bothová, Emilie Černá, Kristýna Čechovská, Lucie Dostálová, Zuzana Foltynová, Milena Halamová, Kateřina Frnková, Hana Grimmová, Michaela Chroboková, Barbora Kolečková, Dominika Kostarová, Nela Kornetová, Barbora Kašparová, Hana Kročková, Karin Langeová, Veronika Macounová, Tereza Miková, Tereza Nečasová, Jana Repková, Gabriela Rihanová, Kateřina Seidlová, Petra Schenková, Helena Tomášová, Jana Tomášková, Sylva Trojanová, Barbora Vašíčková, Nikol Vašinová

Vedoucí provozného technického útvaru

Vedoucí dekoracních dílen

Vedoucí krejčovny

Jevištění mistři

Mistr osvětlení

Mistr zvuku

Mistr vlášenských kamarád

Mistr garderoby

Mistr růživit

Stanislav Muntág

Marcela Kožušníková

Eliška Zapletalová

Jan Beneš

Antonín Kraješek

Radko Oremčík

Borivoj Wojnar

Eva Celárková

Růžena Mauerová

Alexandra Václavíková

Premiéra 21. prosince 2001 v 19.00 hodin

v Divadle Antonína Dvořáka

2. premiéra 22. prosince 2001 v 17.00 hodin

v Divadle Antonína Dvořáka

Osoby a obsazení

Klára

Klárdka

Louskáček

Matka

Otec

Klářin bratr

Strýček

Děti

Rodiče

Španělka

Číňanka

Ruska

Plamen

Myší král

Myši

Vojáci

Vločky

Španělský tanec

Čínský tanec

Ruský tanec

Pas de trois

Valčík

Olga Borisová-Pračková, Radka Slatinská

Věra Kvarčáková*, Veronika Telnarová*

Jan Kolda, Jan Krejčíř, Rodion Zelenkov

Tatjana Maičková, Dana Muntágová

Slavomír Chmiel, Svatopluk Vavruša

Jonáš Dolník*, Tomáš Hošťálkový

Ivan Hurich j.h., Petr Sýkora j.h., Roman Važík,

Lucie Horáková*, Tereza Popová*, Barbora Smělá*, Barbora Smolánová*

Marek Čáp*, Jiří Gatnar*, Vítěz Kořínek*, Tomáš Kubinec*, Miroslav Rupa*, Patrik Ulman*

Jiří Dvořák, Slavomír Chmiel, Lukáš Kuřík, Vladimír Vašků, Svatopluk Vavruša, Roman Važík,

Jiří Prokeš*

Alena Burdová, Tatjana Malíková, Dana Muntágová, Jana Muroňová, Irina Nazarenko,

Milada Nováková, Dagmar Vyoralová

Tamara Černá, Irina Názarenko

Barbora Kaufmannová, Naděja Kvarčáková

Alžběta Fusková, Renáta Mrázková*

Jan Krejčíř, Vladimír Vašků, Rodion Zelenkov

Jan Kolda, Svatopluk Vavruša, Igor Vejsada

David Jarolík*, Michal Klapetek*, Daniel Lachovský*, Jiří Prokeš*, Šárka Bočková*,

Michaela Komárková*, Zuzana Vránová*, Marie Výtiková*

Iveta Benová*, Jana Bumbová*, Simona Hrbáčová*, Denisa Vašíčková*

Jiří Dvořák, Lukáš Kuřík, Filip Skála, Vladimír Vašků, Roman Važík, David Jarolík*, Jiří Prokeš*

sólo – Barbora Kaufmannová, Petra Kováčová, Michaela Šmekkalová

sbor – Alena Burdová, Klára Dlouhá, Irina Nazarenko, Egita Novíková, Karin Ulrichová,

Veronika Valíčková

Marta Drastíková*, Alžběta Fusková*, Hana Lyčková*, Renáta Mrázková*,

Dagmar, Vyoralová, Jana Zelenková

Tamara Černá, Irina Názarenko, Jana Zelenková, Jan Kolda, Lukáš Kuřík, Igor Vejsada

Barbora Kaufmannová, Naděja Kvarčáková, Jan Krejčíř, Vladimír Vašků, Rodion Zelenkov

Marta Drastíková*, Alžběta Fusková*, Renáta Mrázková*, Vladka Podhorná*

Michal Klapetek*, Daniel Lachovský*

Dana Kaločová*, Věra Kvarčáková*, Michaela Schusterová*, Veronika Telnarová*

Jonáš Dolník*, Tomáš Hošťálkový

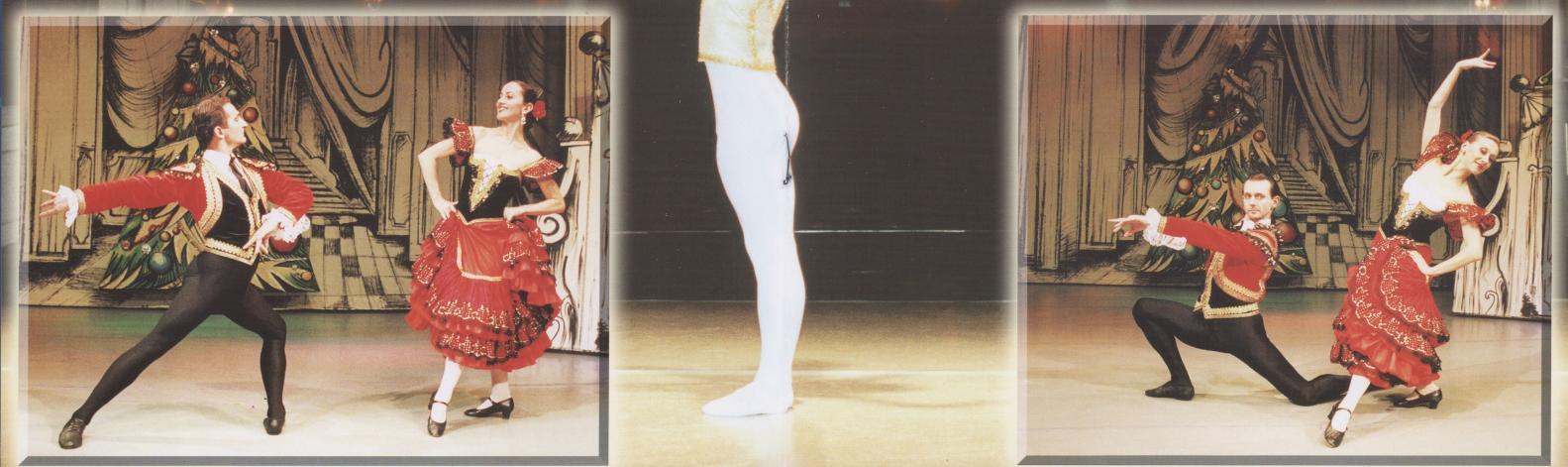
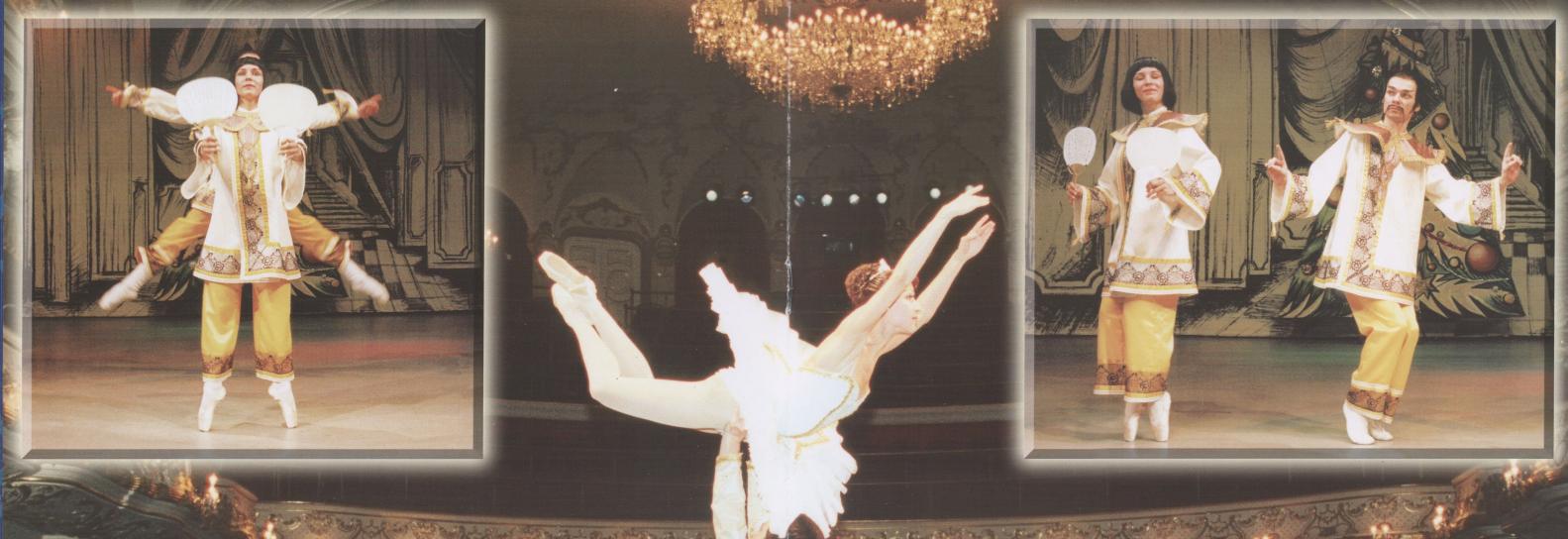
sólo – Klára Dlouhá, Barbora Kaufmannová, Petra Kováčová, Naděja Kvarčáková,

Michaela Šmekkalová

sbor – Alena Burdová, Egita Novíková, Karin Ulrichová, Veronika Valíčková, Dagmar Vyoralová

Jiří Dvořák, Slavomír Chmiel, Lukáš Kuřík, Jiří Prokeš*, Filip Skála, Vladimír Vašků,

Svatopluk Vavruša, Roman Važík

Baletní tvorba P. I. Čajkovského

Baletní tvorba P. I. Čajkovského, patří k nejcennějším skvostům klasické baletní tvorby. Má zásadní význam i v tom, že dokázala svou kvalitou vymanit baletní hudbu, která byla dlouho vnímána pouze jako doprovod pohybů, z podřadného postavení.

Na vzniku Spicí krásavice a Louskáčka se přimo podílel významný choreograf a baletní pedagog Marius Petipa (1818 – 1910), jehož později nastudování rehabilitovalo i původně neuspěšnou Labutí jezera. Opomenout nelze ani roli ředitele cárských divadel I. A. Vsevolozského, který Čajkovského vyzval ke spolupráci a podílel se na libretích. Z jeho popudu vznikla v roce 1890 Spicí krásavice, která sece tehdejší hudební kritiku nikdy mimořádně nedchála, ale u publiku mělo obrovský ohlas.

„Vsevolozský je mi stále více naklonen a rozhodně nepřipomí mešlenku o sezoně bez mé nové věci“, informuje Čajkovskij svého bratra Modesta. A tak už v lednu 1891 připravoval Petipa na základě Vsevolozského libreta (vycházejí z pořady E. T. Hoffmanna) scénář Louskáčka. Domýšlal podrobnosti děje a stejně jako u Spicí krásavice psal Čajkovskému přesné pokyny, odkud má být na tom konkrétně místě taktů, jakou má „tl“ hudebná náladu, jaký rytmus. Čajkovskému přinesl Louskáček mnoho tvůrčích problémů. Nelibio se mu zevnitř příliš dívě jednání, neboť se jednalo o čisté divertissement, tedy sled tanců. V dopise si stěžoval, že tato část „nevyslovává inspiraci, nýbrž straší, děsi a pronášlede my nejen ve sru, ale i v běhu.“ A presto – vytvořil báseň o dětství, která nemá v hudební literatuře obdobu (B. V. Asafyev).

Pořeže Mariu Petipovou nedovolila nemoc balet nastudovat, podle jeho pokynu tak učinil Lev Ivanov. Premiéra se konala společně s premiérou jednoaktové opery Jolanta 6. 12. 1892 v Mariinském divadle v Petrohradě. Kritika chválila jednu z hlavních predstavitelů, italskou tanečníci Antoniettu dell'Era. Jinak však petrohradské noviny psaly, že „podiváná se hodí pro jamareční představení“, jindy za „...nlehké na neprjemnou a bezbarvou hudbu a ledabylé vytvořenou variaci ...“

I. A. Vsevolozský se ani tentokrát nenechal odradit a chtěl uvést v další sezoně Labutí jezero (premiéra 1877). Čajkovskij s Petipou revidovali libretu, ale diváci nakonec viděli pouze druhé jednání baletu. Petrohradské divadlo je nastudovalo k uctění památky zesnulého skladatele. Uvedení však mělo

nečekaný ohlas, který způsobil, že balet byl inscenován celý. Zásluhou choreografa M. Petipy a L. Ivanova se konala 15. 1. 1895 premiéra, která ukázala krásu Čajkovského díla v plné mře a otevřela mu cestu do světa.

Ostravské publikum se setkalo s Louskáčkem poprvé v sezóně 1919 – 1920. Byl to druhý balet, který s baletním souborem Národního divadla moravskoslezského nastudoval jeho zakladatel Achille Viscusi (mj), inscenátor prvního zahraničního uvedení Louskáčka, které se konalo v pražském Národním divadle v roce 1908. Další tři inscenace v letech 1939, 1948 a 1959 vytvořila legenda ostravského baletu Emerich Gabzdyl, přičemž v prvních dvou sám tančil.

O novém uvedení Louskáčka na jevišti NDM uvažoval šéf baletu Igor Vejsada již v sezóně 2000/2001. Vzhledem k rekonstrukci Divadla Antonína Dvorského se však rozhodli počkat do další sezóny, aby mohly být balet uveden v odpovídajícím prostředí. Nastudováním povíděl choreografa Jaroslava Slavíčkého, jehož pojetí vychází z původního libreta. „Snažil jsem se vyprávat srozumitelný příběh, zachovat jasnu dejovou linku. Pro větší spád děje, aby byla udržena pozornost dětského diváků, kterému je balet určen především, jsem krátil některé pasáže v prvním obrazu a vyměnil dva dance v divertissementu“, říká ke své kompozici Jaroslav Slavíček. „V divertissementu žádám všechny tanečníky, aby všechny vystoupily v čele všechny vycházel z choreografie Vladimíra Vojanovena, která vznikla v roce 1936 pro Kirovské divadlo a pro školu. Zároveň jsem chtěl, aby studenti Taneční konzervatoře Praha, pro kterou jsem inscenaci nastudoval, byli nuceni zvládnout technicky velmi náročné úkoly, jindy interpretované profesionálnimi tanečníky.“

Ani v ostravské inscenaci samozřejmě nebudou děti chybět. Naopak – zapojení tanečního oddělení Janáčkovy konzervatoře Ostrava bylo pro nastudování baletu nezbytné. Na přípravě žáků, z nichž některí dostávali příležitost tančit i sólové role, spolupracovali s choreografem, pedagogem a tanečním oddělením JKO. Některé děti prosly před přijetím na konzervatoř baletní školou při NDM.

Petr Iljič Čajkovskij

7. 5. 1840 – 6. 11. 1893

Když jako pětiletý uslyšel Petr Iljič Čajkovskij z orchestrionu árii Zerliny z Mozartova Dona Giovanniho, zmrzl se ho obrovský nadění a vzrušení. Když nato objevil klavír, který samozřejmě Čajkovskij jako každá správná rodina v té době měl. A nechal se od něj odtrhnout. Přestože propadl, ve kterém vyrůstal, neměl k umění nikak mimorádný vztah. Petrův otec jeho nadění respektoval a na jeho svému šlechtickému synovky učitelku klavíru – nevlastní Marii Markovnu Palčikovovou. Francouzská vychovatelka Čajkovského děti malého Petra Iljiče prosila, aby jo s tou hudbou nepřeháněl. Měla o budoucnosti svého mladováho, skleněného chlapce, ostatně stejně jako jeho rodiče, jiné představy. Ty se začaly napínat, když Petr Iljič Čajkovský nastoupil ve svých deseti letech na školu, která byla jakou si obdobou našeho gymnázia, ale měla právnické zaměření. V roce 1858 se stal zaměstnancem Ministerstva spravedlnosti v Petrohradě.

Touha po hudbě však byla silnější. „Nemysl si, že se chci stát velkým umělcem“, psal Čajkovskij své sestře, „chci jen dělat to, k čemu se cítím povolán. Ať už budu slavný skladatelem nebo chudým učiteli, budu mit čistě svědomí a nebudu mit právo repat na osud a na lid.“ A tak v roce 1862 nastoupil na Petrohradskou konzervatoř, kterou právě založil Anton Rubinstejn. Na počátku studií stále ještě pracoval půl dne na ministerstvu. Jednoho dne se však rozhodl, že přestane. Do práce jednoduše neprisef. Přivedlávali s koncidemi. Psal týden dvě skladby a choval se pokorně, kýž mu je Rubinstein kritizoval.

Do světa kolem si udržoval jistý odstup, soustředil se na sebe, na svou přízi a konečně uvrhl ve své nadání, o kterém dlouho pochyboval. První úspěch mu přinesl Tanec ženěk, jehož uvedení dirigoval Johann Strauss. Studium absolvoval kantátou komponovanou podle Schillerovy hymny Na radost. Stal se profesorem hudební teorie a 5. 1. 1866 odjel do Moskvy, kde přijal místo pedagoga na tamější konzervatoř. Nikdo v Petrohradu neměl pocit, že ozdiží výjimečná osobnost. Čajkovskij nesklidil žádnou nadění, pouze jeden ze spolužáků a přátele prohlásil, že Čajkovskij bude jednou nesmrtelný.

Dalších dvacet let Čajkovskij učil a zároveň komponoval. Mezi posluchače jeho děl byl i bohatá vđova a šlechtice Naděžda Filaretovna von Meck, kterou skladatele hudbu zaújala natolik, že se rozhodla vyplácet mu roční rentu. Měla jedinou podmínu – nikdy se spolu nesezkaží, budou si pouze dopisovat. Zrodilo se neobyčejně mnohaleté přátelství. Zásluhou své mecenášky se Čajkovskij mohl stát prvním ruským profesionálním skladatelem. Vybaven znalostí ruské i západoevropské hudby a obdařen mimorádný talentem, komponoval osobitou hudbu mnicha formem - písňové romance, duchovní a komorní hudbu, orchestrální, koncertantní a symfonická díla. Mistrovskou jsou jeho opery Evžen Onégin a Píková dáma, stejně jako balet Labutí jezero, Spicí krásavice a Louskáček, které patří k nejkrásnějším baletním dílům vůbec.

„Skoro nikdy není mé úsilí o inspiraci marné,“ píše Čajkovskij v jednom dopise a pokračuje: „Proto mohu říci, že je-li můj duševní stav normální, skladám kdykoli, v libovolné formě dobu a v jakýchkoli podmínkách. Někdy jde o určitou přípravou práce, například se propagovávají detaile vedení hlasů už předtím napišlaného motivu, jindy jde o úplně nový, samostatný hudební motiv. Odkud to přichází – to je neprokinkutelné tajemství.“

Čajkovského hudba byla obdivovávána, cítěna a milována už za skladatele života. Dostával pozvání k cestám po celém Rusku i Evropě. Jezdil, dirigoval, přijímal hosty. Navštívil rovněž Spojené státy americké, kde ho Carnegie označil za nekoru-

novaného hudebního krále. Dostatečně známo je, že Čajkovskij dvakrát navštívil Prahu a se přešel s Antoninem Dvorákem. Sam círku přiznal doživotnímu rentu.

Slavný, úspěšný, obdivovaný... ale jaký byl Čajkovskij uvnitř, pod maskou, kterou jak tvrdil Alexander Glazunov, nosil celý život, a která zmizela až v okamžiku jeho smrti? Přestože kdysi v mládí uvedl svému talentu, opakovaně o něm pochyboval. Partituru orchestralní balady Vojvoda po koncertě rozházel, protože „takový smejd ne měl hrát“. Na podzim 1892 znížil novou symfonii, jelikož v ní neřekl nic nového, silného a hubokobrého. Tožíl napast dilo, po kterém už by se nemusel být smrti.

„Práce je pro mne stejně nezbytná jako vzdych. Jen začnu zahájet, přemáhám mě stesk, pochybnosti o mych schopnostech dosáhnout takového stupně dokonalosti, jehož jsem schopen, a nespokojenost sebou samým, někdy i nenávist k sobě samému. Myšlenka, že nejsem in čímuž, že jen má muzikantská činnost kompenzuje mé nedostatky a povyšuje mě na úroveň člověka v plném smyslu toho slova – tato myšlenka mě zmnáha a týrá. Zachraňuje mě jen práce.“

Co způsobuje, že měl pochybnosti o sobě jako o člověku? Prčinou byla jeho homoseksualita, v té době považovaná za trestný čin, za nějž mohl být člověk podle 995. paragrafu Ruského zákona odsouzen. To byla, jak uvedl ruský literární vedecl Vladislav Chodasevič, „prčina jeho uzavřenosti a tajnukářství, v důsledku pak zbabělosti, pocitu nespravedlnosti a postoju stvance. Čajkovskij se celý život bál odhalení a ostud“. Štátek, kterým se v roce 1878 snážil svou sexuální orientaci zastřítil a utěc před ním, ho přivedl k pokusu o sebevraždu.

Ko konci svého nepříliš dlouhého živila trpěl chronickým steskem. Vzezvěním hezký, ušlechtily, laskavý, přívětivý člověk s poněkud aristokratickými manýry, byl uvnitř plný beznadeje a bolesti. Na počátku roku 1893 ještě stihl napast dilo, které by smří se smrti – symfonii kterou jeho bratr Modest nazval Patetická. Ale ještě na smrt nmesyl, měl další hudební zámyry a myšlenky.

V listopadu téhož roku se napil vody, o nží nevěděl, že není prevázaná. 6. listopadu zemřel na cholera. Nicméně stále se ještě objevují teorie, že spáchal (či musel spáchat) sebevraždu.

Všechny skutečnosti, které o něm a jeho životě víme, máme s výjimkou jeho deníku a dopisů někým zprostředkovány. Ale stačí naslouchat a můžeme se o něm sami dozvědět víc. Zanechal nám klíč k pochopení svého srdece a své duše – svou hudbu.

Mgr. Jaroslav Slavický *1948 v Poděbradech

Pedagog a současný ředitel Taneční konzervatoře Praha má za sebou skvělou kariéru tanečníka. V letech 1963 – 1967 studoval na tanecním oddělení Státní konzervatoře v Praze. Po materní zhrouzce získal stipendium ke studiu na tehdejším Leningradském choreografickém učilišti A.

J. Vaganov. V roce 1968 se stal členem baletu Národního divadla v Praze. V následujících letech pracoval v zahraničí – byl prvním tanečníkem Městského divadla ve Strasburku (1969 – 1970) a tanečníkem v Městském divadle v Basileji (1970 – 1972), kde v té době působil Pavel Smrk. V roce 1972 se vrátil jako sólista do pražského Národního divadla. Taneční karénu ukončil v roce 1997. Během ní vytvořil více než 80 rolí a solových úkolů znadně rozdílného charakteru, od role lirických po dramatických. Všechny spojovala dokonalá

čistota formy a mimořádný cit pro styl. Byl Princelem i Rotarem v Labutím jezercu, Václavem a Girejem v Bachůšarské fontáně, Romem a Mercuciem v Romeo a Juli, Albertem v Giselle, Princem v Louskáčkově, Kazatelenem v Jennifer (za něj obdržel Cenu československého literárního fondu), tancíl v Syfildach, Paquíte... Jako stáleho hosta jej možli vidět také návštěvnici Státního divadla v Košicích a v Ústí nad Labem.

Od roku 1974 se věnoval i pedagogické práci na Konzervatoři v Praze, nyníž je Taneční konzervatoří, kterou od roku 1996 vede. Učastnil se několika mezinárodních pedagogických seminářů, byl členem poroty na tanecních přehlídkách, pedagogem a baletním mistrem Národního divadla, vystudoval neformální pedagogiku na AMU (1987). Pedagogicky působil a působí v Kanadě, Skotsku, USA, Francii, Brazílii, SRN. V brněnském Národním divadle nastudoval Dona Quijota, v Opeře v Rio de Janeiro Špicí krasavici. S baletním souborem NDM spolupracuje poprvé.

Patra Kováčová

Balet studovala pět let na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, kde byla žákyní Heleny Hurychové. V Louskáčkově tančí solo ve Valčiku a Tanci vložek a jako studijní úkol Kláru.

1 Minulou sezónu jsem se souborem extermě spolupracovala, takže jsem už jednu premiéru zažila. Louskáček tedy nebrude první. Myslím, že je to velice dobrý balet, ukáže tanečníky kvality. Jsem ráda, že mám možnost tančít sólo, doufám, že se ho zmcenícním co nelíp. A mě představý? Asi já každý – začaruj si co nejvíce a předvídnej nejlepší možné výkonky. Přesvědčit sefa o svých kvalitách...

Nada Kvarčáková

I ona je žákyní Heleny Hurychové, u které pět let studovala na Janáčkově konzervatoři v Ostravě. V Louskáčkově tančí solo ve Valčiku a Čínský tanec.

Balet dělám od malíčka. Už si nedovedu představit, že bych dělala něco jiného. Se vším, co to přináší, i s bolestmi. Kromě klasiky bych ráda zkoušela i moderní tanec, ten má láky moc bavit. Konkrétně představu, co chce dělat nemám. Co přijde, to přijde. Teším se na práci."

Barbora Kaufmannová

Osm let studovala na Taneční konzervatoři Praha u Zdenky Němcové. V baletu Louskáček tančí solo v Tanci vložek a Valčiku, Čínský tanec a ja-ko studijní úkol Kláru.

„Začátek mám krásny. Louskáček jsem dělala na škole, tančím ho ráda. Ale ráda si vyzkouším i moderní tanec. Soubor jsem nikdy moc neznaла, pouze loni na soutěži v Brně jsem se setkala s Tomokou Nomurovou. Zatím jsou mé domovy velice přejímavé. Jsem ráda, že jsem tady. Nedoufám, že budu nejlepší, ale chtěla bych být hodně obsazovaná.

Mgr. Kateřina Elslegrová - Slavická *1947 v Brně

V roce 1966 absolvovala taneční oddělení Státní konzervatoře v Brně. Stala se členkou tehdejšího Státního divadla v Brně a vytvořila zde několik velkých rolí – Aurora ve Spíci krasavici, Popelku, Manu v Bachůšarské fontáně, Zlatovlásku v baletu Z pohádky do pohádky. Na základě spolupráce s Pavlem

Smokem obdržela nabídku z Městského divadla v Basileji. V roce 1972 se stala členkou baletu Národního divadla v Praze, v roce 1975 jeho solistikou. Na scéně národního divadla vytvořila řadu lirických i dramatických rolí a solových úkolů: Lašma pas de trois a pas de quatre v Labutím jezerci, byla Sesťou v Popelce, Zlou vilou v baletu Z pohádky do pohádky, Popelkou ve Spáličku, Polkou v Janáčkově symfonické básni Taras Bulba,

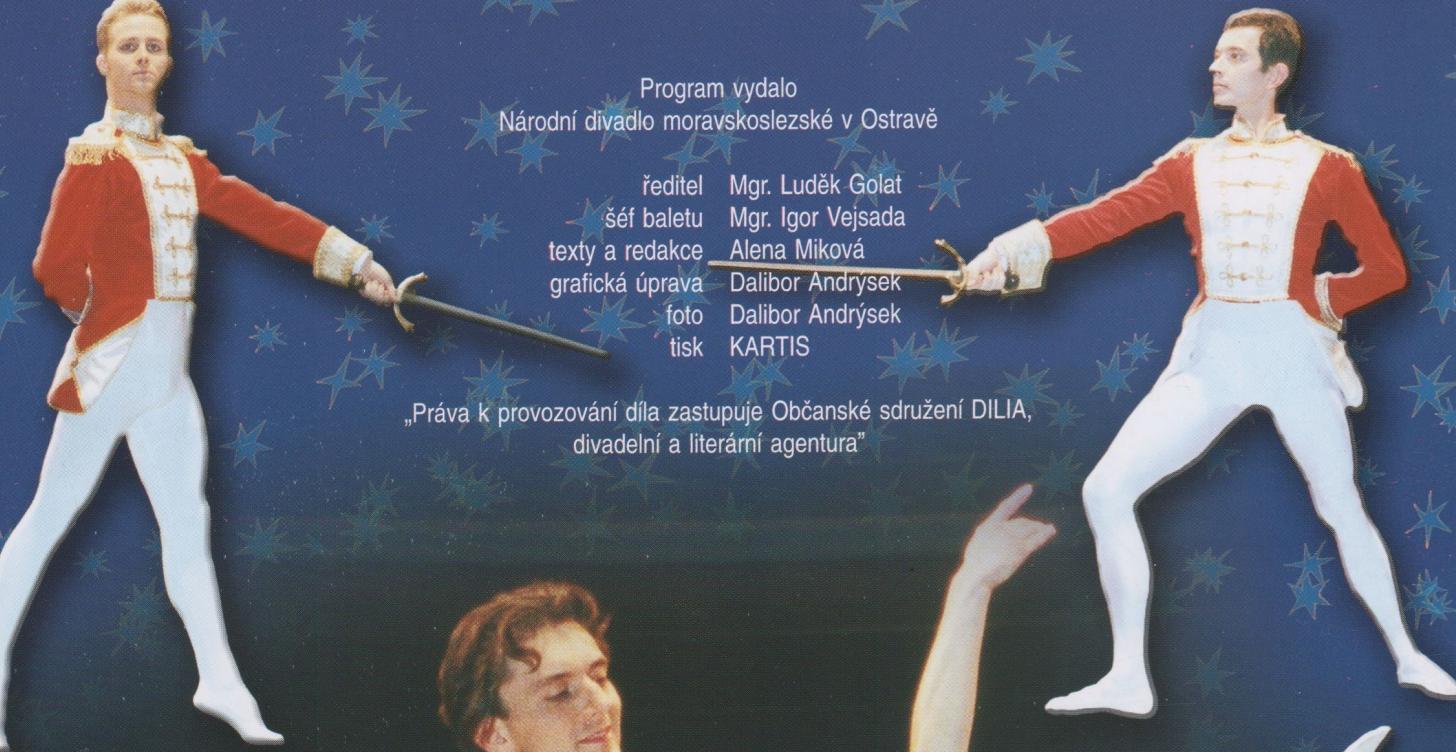
s manželem se stali propagátory choreografie Augusta Boumovilla, a to jednak jako tanečníci, jednak jako pedagogové na seminářích. Vedle samostatných nastudování pracuje rovněž s manželem jako jeho asistentka, což je případ i ostravské inscenace Louskáčka.

Program vydalo
Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě

ředitel Mgr. Luděk Golat
šéf baletu Mgr. Igor Vejsada
texty a redakce Alena Miková
grafická úprava Dalibor Andrysek
foto Dalibor Andrysek
tisk KARTIS

„Práva k provozování díla zastupuje Občanské sdružení DILIA,
divadelní a literární agentura“

Generální mediální partner

Generální sponzor baletu

Realizováno za finanční podpory
Ministerstva kultury České republiky